

Σὰν ἔκλεισαν γιὰ δευτέρη φορά τὰ τρία χρόνια, μαζεύτηκαν πάλι ὅλοι στὸν τάφο γιὰ νὰ δοῦνε τὸ νεκρὸ τὸν κολασμένο.

Τοῦ κάκου ὅμως. Εἶχε φουσκώσει ὀλάκαυρος, ἦταν ἄγριος, ἦταν γιὰ νὰ τρομάξει κανεὶς ὅταν τὸν ἔβλεπε.

Τῆς μάννας ἡ κατάρα δὲ λυέται εὐκολά.

— Παπᾶ μου, νὰ τὸν δέσωμε στὸ στασίδι τῆς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ τὸν λειτουργήσωμε ἴσως καὶ λυώση.

— Αὐτὸ θὰ κάμωμε, εἶπεν ὁ παπᾶς.

Ὁ νεκρὸς ποῦ τὸν ἐξέρασε ἡ γῆ δυὸ φορές γιὰτὶ δὲ μπορούσε νὰ βυστάξῃ τὰ κρίματά του τ' ἀμέτρητα, ἐδέθηκε ὁλόθρος ἀπάνω στὸ στασίδι τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ νεκροταφείου κι' ἐκεῖ καθὼς ἦταν δεμένος, ἐλειουργήθηκε τὴν ἄλλη μέρα σὺναυχα κι' ἐσυχωρέθηκε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀδικημένους.

Τὴν ἄλλην αὐγὴ, ὁ νεκροθάφτης δὲ βρῆκε τὸ κορμὶ τοῦ κολασμένου στὸ στασίδι ποῦ τὸ εἶχαν δεμένο. Μόνο τὰ σκοινιά του βρῆκε καὶ τὰ κόκκαλα ἓνα σωρὸ ριγμένα χάμω στὸ στασίδι.

Ἡ ἀμαρτίες του ἐσυχωρέθηκαν με τὴ λειτουργία αὐτὴ καὶ ἡ ψυχὴ του ἐλυτρώθηκε ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς κατάρας ποῦ τὴν ἐβάραινε ἕξ χρόνια.

Σίγρος

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

ΠΕΡΟΣ με τρυφερὴ καρδιά
καὶ νηὸς με ἀναμμένη,
κ' οἱ δυὸ βρεθῆκαν μιὰ βραδιά
γλυκὰ ἀνταμωμένοι.

Κ' ἐκύτταζαν κ' οἱ δυὸ γλυκὰ
μιὰ νηὰ καμαρωμένη,
ποῦχε τὰ κάλλη μαγικὰ
σὰν πέρδικα γραμμένη.

Μπροστά σὲ τέτοια ὁμορφιά,
ποῦ τὴν καρδιά ρουφάει,
ἀναστενάζει ὁ νεὸς βαθεῖα
κι' ὁ γέροντας... βογγάει.

Κων/λις

— «Καλλίτερα τὰ γερατειά,
ὁ νηὸς 'ς τὸ γέρο λέει,
γιὰ δὲν τ' ἀνάφτει πλιά ἡ φωτιά
ποῦ παλληκάρια καίει.»

Ὁ γέροντας χαμογεῶ
καὶ λέει 'ς τὸ παλληκάρι
(γιατὶ ἡ καρδιά του ξεκολλᾷ
σὰν 'δῆ ἐμορφιά καὶ χάρι):

— «Ὁ ἥλιος ρίχνει τὴ ματιά
'ς τὴν ὕσκα καὶ 'ς τὸ χιόνι
ἀνάθ' ἡ ὕσκα ἀπ' τὴ φωτιά,
μὰ καὶ τὸ χιόνι λυώνει...»

Χ. ΧΑΤΣΗΧΡΗΣΤΟΣ